Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 26 lutego 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 — Przedmiotowy zakres stosowania — Daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku — Powszechna składka na zabezpieczenie społeczne — Składka na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego — Składka socjalna — Składka uzupełniająca składkę socjalną — Uczestnictwo w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego — Bezpośredni i wystarczająco istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego

W sprawie C-623/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Francja) postanowieniem z dnia 17 lipca 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 listopada 2013 r., w postępowaniu:

Ministre de l'Économie et des Finances

przeciwko

Gérardowi de Ruyterowi,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits i F. Biltgen (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu G. de Ruytera przez J. Moliniégo, avocat,

— w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa oraz R. Coesme'a, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez D. Martina oraz W. Roelsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 października 2014 r.,

* Język postępowania: francuski.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 209, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1408/71").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między ministre de l'Économie et des Finances (ministrem gospodarki i finansów) a Gérardem de Ruyterem dotyczącego zapłaty kilku rodzajów składek na zabezpieczenie społeczne za lata 1997–2004 związanych z dochodami osiąganymi z odpłatnych rent dożywotnich pobieranych w Niderlandach.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1408/71, zatytułowany „Zakres przedmiotowy", ma następujące brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich ustawodawstw odnoszących się do działów zabezpieczenia społecznego, które dotyczą:

a) świadczeń w razie choroby i macierzyństwa;

b) świadczeń z tytułu inwalidztwa, łącznie ze świadczeniami służącymi zachowaniu albo zwiększeniu zdolności do zarobkowania;

c) emerytur;

d) świadczeń dla osób pozostałych przy życiu;

e) świadczeń z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej;

f) świadczeń z tytułu śmierci;

g) zasiłków dla bezrobotnych;

h) świadczeń rodzinnych.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do powszechnych i szczególnych systemów zabezpieczenia społecznego, składkowych i nieskładkowych, jak również do systemów dotyczących obowiązków pracodawcy lub armatora w zakresie świadczeń określonych w ust. 1".

4 Zgodnie z art. 13 rozporządzenia nr 1408/71:

„1. Z zastrzeżeniem art. 14c i 14f osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwo określa się zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 14–17:

a) pracownik najemny zatrudniony na terytorium jednego państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego lub jeżeli przedsiębiorstwo lub pracodawca, który go zatrudnia, ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium innego państwa członkowskiego;

b) osoba prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium jednego państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego;

[…]".

Prawo francuskie

5 Zgodnie z art. L. 136-6 code de la sécurité sociale (kodeksu zabezpieczenia społecznego), w brzmieniu stosowanym w odniesieniu do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, osoby fizyczne, których miejsce zamieszkania dla celów podatkowych znajduje się we Francji w rozumieniu art. 4 B code général des impôts (ogólnego kodeksu podatkowego), podlegają obowiązkowi opłacenia składki uiszczanej od dochodów z majątku, określanej na podstawie kwoty netto przyjętej w celu ustalenia podatku dochodowego, w szczególności od dochodów z nieruchomości, odpłatnych rent dożywotnich oraz z papierów wartościowych i kapitału.

6 Zgodnie z art. 1600-0 C code général des impôts – zawartym wśród przepisów code général des impôts dotyczących „[p]owszechnej składki na zabezpieczenie społeczne pobieranej na rzecz Caisse nationale des allocations familiales [(krajowej kasy świadczeń rodzinnych)], fonds de solidarité vieillesse [(funduszu solidarności z osobami w podeszłym wieku)] oraz obowiązkowych systemów ubezpieczenia zdrowotnego" – w brzmieniu stosowanym w odniesieniu do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, osoby fizyczne, których miejsce zamieszkania dla celów podatkowych znajduje się we Francji w rozumieniu art. 4 B, podlegają, jak wskazano w art. L. 136-6 code de la sécurité sociale, obowiązkowi opłacenia składki uiszczanej od dochodów z majątku, określanej na podstawie kwoty netto przyjętej w celu ustalenia podatku dochodowego, w szczególności od dochodów z nieruchomości, odpłatnych rent dożywotnich oraz z papierów wartościowych i kapitału.

7 Zgodnie z art. 1600-0 G i 1600-0 H code général des impôts, w brzmieniu stosowanym w odniesieniu do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, osoby takie podlegają także obowiązkowi opłacenia „składki na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego", określanej na podstawie tych samych dochodów.

8 Zgodnie z art. 1600-0 Fa code général des impôts, w brzmieniu stosowanym w odniesieniu do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, wspomniane osoby podlegają ponadto obowiązkowi opłacenia „składki socjalnej na zabezpieczenie społeczne" w wysokości 2% tychże dochodów, a także, zgodnie z art. L. 14-10-4 code de l'action sociale et des familles (kodeksu działalności socjalnej i rodzinnej), począwszy od dnia 1 lipca 2004 r., składki uzupełniającej w wysokości 0,3%.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

9 Gérard de Ruyter, obywatel niderlandzki zamieszkały we Francji, jest zatrudniony przez Vermeer Verenigde Bedrijven BV, spółkę niderlandzką.

10 W odniesieniu do lat 1997–2004 G. de Ruyter zadeklarował we Francji dochody osiągnięte w Niderlandach, składające się z wynagrodzenia za pracę, dochodów z papierów wartościowych i kapitału, działalności gospodarczej, a także z odpłatnych rent dożywotnich wypłacanych mu przez dwa niderlandzkie zakłady ubezpieczeń.

11 Francuskie organy podatkowe uznały, że odpłatne renty dożywotnie pobierane przez G. de Ruytera stanowią dochody z majątku, i w odniesieniu do tych rent nałożyły na zainteresowanego obowiązek opłacenia powszechnej składki na zabezpieczenie społeczne, składki na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego, składki socjalnej na zabezpieczenie społeczne w wysokości 2% oraz składki uzupełniającej w wysokości 0,3%.

12 Gérard de Ruyter złożył do tych organów odwołania dotyczące zasadności nałożenia wspomnianego obowiązku, uważając, że zobowiązanie go do opłacania składek w odniesieniu do tych samych dochodów w ramach dwóch różnych systemów zabezpieczenia społecznego jest niezgodne z zasadą objęcia systemem zabezpieczenia społecznego jednego tylko państwa członkowskiego stosowaną zgodnie z art. 13 rozporządzenia nr 1408/71, ponieważ owe dochody podlegały już daninom publicznym o takim samym charakterze w Niderlandach. W następstwie oddalenia zarówno tych odwołań, jak i kolejnych skarg wniesionych do tribunaux administratifs (sądów administracyjnych pierwszej instancji) w Marsylii i w Nîmes G. de Ruyter wniósł apelację od wyroków wydanych przez te sądy do cour administrative d'appel (sądu administracyjnego drugiej instancji) w Marsylii.

13 Wyrokami z dnia 15 października 2009 r. i 1 lipca 2010 r. cour administrative d'appel w Marsylii zwolnił G. de Ruytera ze składek odnoszących się do rent dożywotnich pobranych, odpowiednio, w latach 1997–2000 oraz 2001–2004, uznając, że objęcie rent dożywotnich spornym obowiązkiem opłacenia danin publicznych narusza zasadę swobodnego przepływu pracowników ustanowioną w art. 39 traktatu WE.

14 Ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État (minister ds. budżetu, finansów publicznych, służby publicznej i reformy państwa) wniósł skargę kasacyjną od tych wyroków do Conseil d'État (najwyższego sądu administracyjnego).

15 Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. Conseil d'État uchylił częściowo wyrok cour administrative d'appel w Marsylii z dnia 15 października 2009 r. oraz w całości wyrok tego sądu z dnia 1 lipca 2010 r. Uznał on, że wyłącznie okoliczność, iż rozpatrywane renty dożywotnie były objęte w Niderlandach obowiązkiem opłacenia daniny publicznej o takim samym charakterze jak te, którym podlegały we Francji, nie wystarcza, aby ustalić naruszenie swobodnego przepływu pracowników, ponieważ wówczas stosowany traktat WE nie określał ogólnych kryteriów podziału kompetencji między państwami członkowskimi w odniesieniu do podwójnego opodatkowania w obrębie Unii Europejskiej.

16 Conseil d'État, postanowiwszy rozstrzygnąć co do istoty obydwie sprawy, które rozpatrywał, oraz w zakresie, w jakim G. de Ruyter twierdził, że składki rozpatrywane w postępowaniu głównym są niezgodne z art. 13 rozporządzenia nr 1408/71, uznał, iż aby ocenić zakres ustanowionej w tym przepisie zasady objęcia systemem jednego tylko państwa członkowskiego, należy ustalić, czy owe daniny publiczne wykazują bezpośredni i istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 i są zatem objęte zakresem zastosowania tego rozporządzenia.

17 W tym względzie Conseil d'État stwierdził, po pierwsze, że wspomniane daniny publiczne uczestniczą w finansowaniu francuskich obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego.

18 Po drugie, i w odróżnieniu od sytuacji leżących u podstaw wyroków wydanych w sprawach Komisja/Francja (C-34/98, EU:C:2000:84) i Komisja/Francja (C-169/98, EU:C:2000:85), Conseil d'État wskazał, że daniny publiczne rozpatrywane w postępowaniu głównym nie są pobierane od dochodów

z tytułu działalności i im podobnych – zastępując w ten sposób częściowo wcześniejsze składki na zabezpieczenie społeczne – lecz w niniejszej sprawie są określane wyłącznie na podstawie dochodów z majątku danego podatnika, niezależnie od wykonywania przez niego działalności zawodowej.

19 Conseil d'État wskazał także, że daniny publiczne rozpatrywane w postępowaniu głównym są pozbawione wszelkiego związku z przyznaniem prawa do świadczenia lub korzyści udzielanych z systemu zabezpieczenia społecznego oraz że z tego względu uznaje się, iż posiadają one charakter podatków, a nie składek na zabezpieczenie społeczne w rozumieniu krajowych przepisów konstytucyjnych i ustawodawczych.

20 W tych okolicznościach Conseil d'État postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy daniny publiczne uregulowane w prawie podatkowym pobierane od dochodów z majątku, takie jak powszechna składka na zabezpieczenie społeczne uiszczana od dochodów z majątku, składka na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczeń społecznych uiszczana od tychże dochodów, składka socjalna w wysokości 2% oraz składka uzupełniająca składkę socjalną, posiadają, z uwagi na sam fakt, że uczestniczą w finansowaniu obowiązkowych francuskich systemów zabezpieczenia społecznego, bezpośredni i istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 rozporządzenia [nr 1408/71] i objęte są w związku z tym zakresem stosowania tego rozporządzenia?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

21 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uczestniczą w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego, wykazują bezpośredni i istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 i są zatem objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia, mimo że daniny te są określane na podstawie dochodów z majątku osób podlegających obowiązkowi ich opłacenia, niezależnie od wykonywania przez te osoby działalności zawodowej.

22 Aby udzielić odpowiedzi na to pytanie, należy przypomnieć, że art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 określa zakres stosowania przepisów wspomnianego rozporządzenia za pomocą sformułowań, które wskazują, iż systemy zabezpieczenia społecznego w całości podlegają stosowaniu zasad prawa Unii (wyroki: Jansen, 104/76, EU:C:1977:72, pkt 7; a także Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, pkt 15).

23 Trybunał uściślił, że rozstrzygającym elementem do celów stosowania rozporządzenia nr 1408/71 jest związek – bezpośredni i wystarczająco istotny – jaki rozpatrywany przepis musi wykazywać z ustawami regulującymi działy zabezpieczenia społecznego wymienione w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 (wyroki: Rheinhold & Mahla, EU:C:1995:144, pkt 23; Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 35; Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 33).

24 Okoliczność, iż danina publiczna jest kwalifikowana jako podatek przez jedno z ustawodawstw krajowych, nie wyklucza, że w świetle rozporządzenia nr 1408/71 ta sama danina publiczna może być uznana za objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia (wyroki: Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 34; Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 32).

25 Stwierdzenie to nie może również zostać zanegowane ani przez fakt, że dana danina publiczna jest częściowo przeznaczona na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego wynikającego z finansowania świadczeń udzielonych w przeszłości (wyrok Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 39), ani nawet – jak wskazał także rzecznik generalny w pkt 31 opinii – przez fakt, że wspomniana danina publiczna nie ma na celu zastąpienia wcześniej istniejących składek na zabezpieczenie społeczne.

26 Podobnie istnienie lub brak istnienia wzajemności świadczeń nie ma znaczenia dla celów stosowania rozporządzenia nr 1408/71, ponieważ rozstrzygającym kryterium jest szczególne przeznaczenie składki na finansowanie systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego (zob. podobnie wyroki: Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 39, 40; a także Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 37, 38).

27 A zatem w sprawach, w których rozpatrywano daniny publiczne uregulowane w prawie podatkowym pobierane przez francuskie organy podatkowe od dochodów z tytułu działalności i im podobnych uzyskiwanych przez pracowników najemnych lub osoby prowadzące działalność na własny rachunek – zamieszkałych we Francji, objętych opodatkowaniem w Republice Francuskiej, lecz pracujących lub prowadzących działalność w innym państwie członkowskim – Trybunał stwierdził, że owe daniny publiczne były w szczególności i bezpośrednio przeznaczone na finansowanie zabezpieczenia społecznego we Francji, i wywiódł z tego, iż wykazywały one bezpośredni i wystarczająco istotny związek z ustawami regulującymi działy zabezpieczenia społecznego wymienione w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 (wyroki: Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 36, 37; a także Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 34, 35).

28 Ten sam wniosek należy wyprowadzić w odniesieniu do danin publicznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, które nie są uiszczane od dochodów pracowników z tytułu działalności i im podobnych, lecz które określa się na podstawie dochodów z majątku, ponieważ jest bezsporne, że wpływy uzyskiwane z tych danin publicznych są bezpośrednio i w szczególności przeznaczone na finansowanie niektórych działów zabezpieczenia społecznego we Francji lub na spłatę deficytów tych działów.

29 Wspomniane daniny publiczne wykazują zatem bezpośredni i wystarczająco istotny związek z ustawami regulującymi działy zabezpieczenia społecznego wymienione w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71, niezależnie od braku relacji między dochodami z majątku osób podlegających obowiązkowi ich opłacenia a wykonywaniem działalności zawodowej przez te osoby.

30 W tym względzie, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 41 opinii, stosowanie przepisów rozporządzenia nr 1408/71 nie jest uzależnione od wykonywania działalności zawodowej.

31 Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że istnienie stosunku pracy nie jest istotne do celów stosowania rozporządzenia nr 1408/71, ponieważ decydującym kryterium w tym względzie jest okoliczność, czy osoba jest ubezpieczona, obowiązkowo lub fakultatywnie, od jednego lub większej liczby rodzajów ryzyka w ramach powszechnego lub szczególnego systemu zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, pkt 36; Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, pkt 26, 28).

32 Ponadto pojęcie „ustawodawstwa" w rozumieniu art. 1 lit. j) rozporządzenia nr 1408/71 cechuje się swoim szerokim zakresem – obejmującym wszystkie rodzaje środków ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych przyjmowanych przez państwa członkowskie – i musi być rozumiane jako dotyczące wszystkich krajowych środków stosowanych w tej dziedzinie (wyrok Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, pkt 10).

33 Wykładnię tę potwierdzają także cel realizowany przez rozporządzenie nr 1408/71 oraz zasady, na których jest ono oparte.

34 W celu zapewnienia swobodnego przepływu pracowników najemnych oraz osób prowadzących działalność na własny rachunek na terytorium Unii, przyjmując jako zasadę ich równe traktowanie w odniesieniu do różnych ustawodawstw krajowych, rozporządzenie nr 1408/71 w tytule II ustanawia bowiem system koordynacyjny dotyczący w szczególności określenia ustawodawstwa właściwego lub ustawodawstw właściwych w wypadku pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, którzy w różnych okolicznościach korzystają z przysługującego im prawa do swobody przepływu (zob. podobnie wyroki: Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, pkt 20; Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, pkt 25, 28).

35 Kompletność tego systemu norm kolizyjnych skutkuje pozbawieniem ustawodawcy każdego państwa członkowskiego uprawnienia do określania według swojego uznania zakresu i przesłanek stosowania swojego ustawodawstwa krajowego w odniesieniu do osób podlegających temu ustawodawstwu oraz w odniesieniu do terytorium, na którym przepisy krajowe mają charakter wiążący (wyroki: Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, pkt 14; Somowa, C-103/13, EU:C:2014:2334, pkt 54).

36 W tym względzie art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 stanowi, że osoby, do których stosuje się to rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego, co wyklucza w konsekwencji – z zastrzeżeniem wypadków określonych w art. 14c i 14f – wszelką możliwość łącznego stosowania kilku ustawodawstw krajowych w tym samym okresie (zob. podobnie wyrok Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, pkt 11).

37 Ta zasada objęcia systemem zabezpieczenia społecznego jednego tylko państwa członkowskiego ma na celu uniknięcie problemów mogących wyniknąć z jednoczesnego stosowania kilku ustawodawstw krajowych oraz zniesienie nierównego traktowania, które – dla osób przemieszczających się na terytorium Unii – wyniknęłoby z częściowego lub całkowitego zbiegu ustawodawstw właściwych (zob. podobnie wyroki: Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 46; Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 43; Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, pkt 28).

38 Z powyższych rozważań wynika, że stosowanie przepisów rozporządzenia nr 1408/71 nie może zostać ograniczone do dochodów, które owe osoby uzyskują ze stosunków pracy, pod rygorem powstania rozbieżności w stosowaniu art. 13 tego rozporządzenia w zależności od źródła dochodów uzyskiwanych przez te osoby.

39 Zobowiązanie tych osób, które – spośród wszystkich mających miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim – są ubezpieczone w ramach systemu zabezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego, do finansowania ponadto, nawet jeśli tylko częściowo, systemu zabezpieczenia społecznego państwa miejsca zamieszkania prowadziłoby bowiem do nierównego traktowania w świetle art. 13 rozporządzenia nr 1408/71, ponieważ wszystkie inne osoby mające miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim są zobowiązane do opłacania składek wyłącznie w ramach jego systemu zabezpieczenia społecznego (zob. podobnie wyroki: Komisja/Francja, EU:C:2000:84, pkt 45–48; Komisja/Francja, EU:C:2000:85, pkt 42–45).

40 Zważywszy, że G. de Ruyter, jako pracownik migrujący, podlega systemowi zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia, a mianowicie Niderlandów, oraz że nie jest on objęty żadnym z wyjątków określonych w art. 14c i 14f rozporządzenia nr 1408/71, zezwalających na zbieg kilku ustawodawstw krajowych w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, w niniejszym wypadku państwo członkowskie miejsca zamieszkania nie może stosować w odniesieniu do niego – jeśli chodzi zarówno o dochody wynikające ze stosunku pracy, jak i o dochody z jego majątku – przepisów prawa ustanawiających daniny publiczne, które wykazują bezpośredni i wystarczająco istotny związek z ustawami regulującymi działy zabezpieczenia społecznego wymienione w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71.

41 Ponadto, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 57 opinii, ze względu na zasadę objęcia systemem jednego tylko państwa członkowskiego, ustanowioną w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71, powyższe stwierdzenia nie mogą zostać podane w wątpliwość przez fakt, że dochody z majątku G. de Ruytera nie podlegały jeszcze pobraniu daniny publicznej mającej formę składek na zabezpieczenie społeczne w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia.

42 W świetle wszystkich powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy udzielić odpowiedzi, iż rozporządzenie nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wykazują – gdy uczestniczą w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego – bezpośredni i istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 rozporządzenia nr 1408/71 i są zatem objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia, mimo że te daniny publiczne są określane na podstawie dochodów z majątku osób podlegających obowiązkowi ich opłacenia, niezależnie od wykonywania przez te osoby jakiejkolwiek działalności zawodowej.

W przedmiocie kosztów

43 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wykazują – gdy uczestniczą w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego – bezpośredni i istotny związek z niektórymi działami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 tego rozporządzenia nr 1408/71 i są zatem objęte zakresem stosowania wspomnianego rozporządzenia, mimo że te daniny publiczne są określane na podstawie dochodów z majątku osób podlegających obowiązkowi ich opłacenia, niezależnie od wykonywania przez te osoby jakiejkolwiek działalności zawodowej.

Podpisy